

Prayer for Healing – International Colloquium – Rome, November 2001, International Catholic Charismatic Renewal Services in collaboration with the Pontifical Council for the Laity, Rome 2003, ss. 320

Wydana na początku roku 2003 pozycja na temat modlitwy o uzdrowienie jest owocem uprzedniej instrukcji Kongregacji Nauki Wiary na temat modlitwy w celu uzyskania uzdrowienia wydanej we wrześniu 2000 r. Po upływie roku Międzynarodowe Służby Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej (ICCRS) zorganizowały we współpracy z Papieską Radą ds. Laikatu Międzynarodowe Kolokwium na temat Modlitwy o Uzdrowienie (*Prayer for Healing – International Colloquium*).

W dniach od 10 do 13 listopada roku 2001 w odbyło się w Casa del Pellegrino w sanktuarium Madonna del Divino Amore w Rzymie spotkanie. Obradom przewodniczył kard. James Francis Stafford, a udział brało 87 uczestników, głównie ze światowej Odnowy Charyzmatycznej, oraz 12 przedstawicieli Stolicy Apostolskiej. Kolokwium było pomyślane jako rozbudowany komentarz do wcześniejszej *Instrukcji na temat modlitwy w celu osiągnięcia uzdrowienia od Boga* (Kongregacji Nauki Wiary).

O wadze spotkania wymownie przemawia fakt, że było to pierwsze oficjalne spotkanie w tej formie na temat interesujący obie strony (Papieską Radę i koordynację światowej

Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej) oraz że referat wprowadzający wygłosił ks. abp Tarcisio Bertone, sekretarz Kongregacji Nauki Wiary. Po kolokwium zapowiedziano wydanie oficjalnych materiałów z jego przebiegu. Tom *Prayer for Healing – International Colloquium* jest właśnie tym zbiorem materiałów o nieocenionej wadze dla wszystkich teologów zainteresowanych pogłębianiem właściwego rozumienia Odnowy w Duchu Świętym.

W części wstępnej znajdziemy wstęp i wprowadzenie autorstwa odpowiednio przewodniczącego (Allana Panozzy) i wiceprzewodniczącego (prof. Matteo Calisiego) ICCRS.

Pierwsza część tomu zawiera wykłady zarówno strony watykańskiej, jak i reprezentantów instytucji służących Odnowie Charyzmatycznej. I tak abp Tarcisio Bertone omówił zasadnicze pastoralne i dogmatyczne problemy związane z modlitwą o uzyskanie uzdrowienia od Boga w kontekście rozbudzenia zainteresowania tym tematem w czasach najnowszych. O. Albert Vanhoye, sekretarz Komisji Biblijnej i konsultant Kongregacji Nauki Wiary, przedstawił zagadnienie uzdrowień w życiu Jezusa i wczesnego Kościoła. O. Fidel Gonzales, konsultant Kongregacji do spraw Świętych i rektor rzymskiego „Urbanianum” zaprezentował wizję troski o chorych i problem uzdrowień w Tradycji Kościoła. Wreszcie bp Jacques Perrier z Lourdes przeszedł do omówienia uzdrowień w życiu Kościoła współczesnego.

Część wykładowa kontynuuje tę problematykę w postaci wystąpienia bpa Francesco Pio Tamburino, sekretarza Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów (*Uzdrowienie i sakramenty*); wystąpienia Charlesa Whiteheada, doradcy ICCRS i przewodniczącego Międzynarodowych Konsultacji Charyzmatycznych dla Ewangelizacji Światowej, o uzdrowieniu w innych tradycjach chrześcijańskich; dalej – przedłożenia ks. Libero F. Gerosy, rektora Wydziału Teologicznego w Lugano w Szwajcarii, na temat prawnego aspektu roli świeckich w posłudze uzdrowienia, oraz wykładu o. Michály Szentmártoni, profesora psychologii pastoralnej rzymskiego „Gregorianum” Na sam koniec zachowano w zbiorze wykład bpa Alberta-Marie de Monléon, doradcy biskupiego katolickiego bractwa charyzmatycznych wspólnot przymierza i stowarzyszeń: *Uzdrowienie w Katolickiej Odnowie Charyzmatycznej*.

Druga część tomu to wypowiedzi zebrane w ramach „okrągłego stołu”. Pochodzą one od najbardziej znanych i niezwykle aktywnych przedstawicieli Odnowy Charyzmatycznej w świecie: o. Raniero Cantalamessy, s. Briega McKenny, Philippe’a Madre i ks. Rufusa Pereiry. Niezmiernie interesujące w tej części są rozważania o. Cantalamessy, kaznodziei Domu Papieskiego. Píše on o tym, że uzdrowienie duchowe oznacza, na pierwszym miejscu, uzdrowienie z grzechu. Dalej może oznaczać uwolnienie od konsekwencji minionych grzechów, takich, jak złe nawyki, uzależnienie od narkotyków i alkoholu lub utrata kontroli nad odruchami seksualnymi. Ich przedmiotem mogą też być głęboko zakorzenione zranienia, bolesne wspomnienia, brak kochającej troski w dzieciństwie, zahamowania ukryte głęboko w podświadomości; nieakceptowanie siebie albo słaby obraz samego siebie. Ważne jest też wyzwolenie z prawa (czyli od legalizmu i literalizmu) oraz od lęku. W końcu wspomina zaburzenia relacji między małżonkami, między rodzicami i dziećmi, między przełożonymi i podwładnymi, między członkami wspólnoty.

Pouczone jest też zapoznanie się z poglądami o. Rufusa Pereiry z Indii, członka Rady ICCRS, wiceprzewodniczącego Międzynarodowego Stowarzyszenia Egzorcystów (AIE) i przewodniczącego Międzynarodowego Stowarzyszenia na Rzecz Uwolnienia (IAD). W swoim wystąpieniu *Egzorcyzm i uwolnienie dla uzdrowienia, pojednania i nowego życia*

dowodził on, że najważniejszym i najbardziej podstawowym uzdrowieniem jest oczywiście uzdrowienie duchowe, uzdrowienie zerwanej relacji z Bogiem, zerwanej wskutek osobistego grzechu. Ma to miejsce, gdy nasza skrucha otwiera nas na przebaczącą miłość Bożą, zwłaszcza w sakramencie pojednania. Drugie ważne uzdrowienie to uzdrowienie emocjonalne albo uzdrowienie wewnętrzne, uzdrowienie zwłaszcza naszych ludzkich relacji. Zachodzi to, gdy przebacząc osobom, które nas zraniły, otwieramy się na pocieszającą miłość Boga, jak w Eucharystii. Trzecie uzdrowienie to wyleczenie fizyczne z naszych chorób i zranień ciała. Może to zająć, kiedy przez wiarę otwieramy się na uzdrawiającą miłość Boga, jak w sakramencie namaszczenia chorych. „Jednak Boży zamiar i wola to nie tylko uzdrowić nas, kiedy jesteśmy chorzy, duchowo albo emocjonalnie, albo fizycznie, ale – jak ogłasza św. Paweł – «On uwolnił nas spod władzy ciemności», a nawet, co więcej ostatecznie «przeniósł nas do królestwa swego umiłowanego Syna» (Kol 1,13)”. W tym kontekście ks. Pereira przypomina, że „Kościół był wierny Bożemu wezwaniu [do kontynuowania znaków i cudów] zarówno przez nauczanie, jak i praktyki liturgiczne i pastoralne, mianowicie przez sakramenty, jak namaszczenie chorych, oraz przez sakramentalia, jak egzorcyzm (KPK 1172; KKK 1673)”

Trzecia i ostatnia część całości tomu to świadectwa ze wszystkich kontynentów. Na spotkaniu z tak licznym udziałem przedstawicieli Odnowy Charyzmatycznej nie mogło zabraknąć tej typowej przecież dla środowiska Odnowy w Ducha Świętym sposobu wypowiedzi. Świadectwa pochodziły z Afryki, Ameryki Północnej i Południowej, Azji, Europy i Oceanii.

Trudno przecenić wagę tego spotkania dla Odnowy Charyzmatycznej, a zwłaszcza dla teologii modlitwy o uzdrowienie wewnętrzne, i to z wielu powodów. Oto nie tylko charyzmatyczna „centrala” zabiera głos na temat uzdrowienia, ale – co więcej – ma to charakter spotkania organizowanego przez Papieską Radę. Na kolokwium przybyli i zabierali głos przedstawiciele najwyższych apostolskich władz Kościoła związani na różne sposoby z rzeczywistością Katolickiej Odnowy Charyzmatycznej.

ks. Andrzej Siemieniowski